

15 oktober

Deze dag begon om kwart over vier. Toen we gewekt werden door een Duitser die ons verklaarde dat het Wasser dicht bij was. Wij namen dit aan, kleden ons vlug en zouden eens gaan zien. Maar tot onze grote schrik hoefden we niet ver te lopen, het stond al tussen de bakkeet en het varkenshok. Het was erg donker, verder alles wat men zag water, met er boven een pinkelende sterrenhemel. Het kwam op en stond weldra tot aan de stoep voor de deur.

Wij hebben direct alle tonnen, vaten, bussen, emmers, kannen en pannen bij elkaar gezocht en vol met regenwater (uit de regenbak) naar zolder gebracht..

Toen alles een beetje op orde was en het wat afzakte, zijn we eerst gaan eten, daarna naar de wei. Het ging goed (alles droog) tot we in de weg kwamen, een honderd meter van de bunker, dus ook van de tankwal af, alles blank. We deden onze kousen af en zijn zo tot onze knieën er doorheen geplast.

Het water dat op de middag weer in geen velden of wegen te zien was, kwam van 4 tot 6 uur weer voor de deur. Je kunt het bijna niet geloven hoe snel dat gaat.

Hier heeft het water dus zijn doel bereikt. Want de bunkers staan onder water en de Duitsers smeren 'm er uit.

Deze week zal het springvloed zijn. Zal het water hoog komen? Niemand weet het. Ach, als men er op doordenkt. Wat zal er van ons schone Walcheren overblijven? Overal waar men hoort en ziet water, water, water. Ja zo moet het toch goed zijn. Dikwijls denkt men wel eens, moeten wij onze bevrijding zo duur betalen. Maar als we dan zien dat we tot heden nog allen bij elkaar zijn. En dat dat in zo heel vele gezinnen niet meer zo is, mogen we niet anders dan danken voor de vooruitzichten die we nog mogen hebben. Wanneer je die wil zien dan blinken ze toch nog boven alles uit.

(Uit het dagboekboek van Marie Sinke / Koudekerke in de Tweede Wereldoorlog)